

Sygn. akt V Kz 991/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi, V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Zbigniew Mierzejewski

Protokolant: st. sekr. sąd. Sylwia Kurek

przy udziale Prokuratora Krystyny Miszczak – Borkowskiej

po rozpoznaniu w sprawie **P. K.**, syna W. i M. z domu D., urodzonego (...) w Ż.,

podejrzanego o czyny z art. 286 § 1 k.k. i inne

zażalenia wniesionego przez obrońcę podejrzanego w dniu 12 grudnia 2016 roku na postanowienie Sądu Rejonowego w Skierniewicach

z dnia 2 grudnia 2016 roku, w sprawie sygn. akt Sygn. akt II Kp 297/16, II Kp 298/16, PR Ds. 631.2016

w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 grudnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Skierniewicach na podstawie art. 249 § 1 k.p.k., art. 250 § 2 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., art. 258 § 2 k.p.k. i art. 263 § 2 k.p.k. przedłużył wobec P. K. stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na okres dalszych 3 miesięcy to jest do dnia 6 marca 2017 roku godz. 15:45.

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżył w całości zażaleniem obrońca podejrzanego zarzucając zaskarżonemu postanowieniu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który miał wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegający na niesłusznym przyjęciu, iż niezbędne jest stosowanie wobec podejrzanego P. K. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, podczas gdy prawidłowy tok postępowania zostanie zabezpieczony poprzez zastosowanie środków zapobiegawczych o charakterze nieizolacyjnym.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca podejrzanego wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie zastosowanego wobec podejrzanego P. K. tymczasowego aresztowania ewentualnie o zastosowanie wobec podejrzanego nieizolacyjnego środka zapobiegawczego w postaci dozoru policji dwa razy w tygodniu połączonego z poręczeniem majątkowym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie obrońcy podejrzanego nie jest zasadne.

Brak jest podstaw do przyjęcia, iż w sprawie zachodzi podstawa do uchylenia bądź zmiany zaskarżonego postanowienia poprzez nieprzedłużanie stosowanego wobec podejrzanego tymczasowego aresztowania. Środek ten jest stosowany od września 2016 roku.

P. K. jest podejrzany o popełnienie trzech przestępstw: I z art. 286 § 1 k.k., II z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. art. 11 § 2 k.k., III z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Zgromadzone w sprawie dowody potwierdzają stanowisko Sądu Rejonowego, iż popełnienie przez podejrzanego zarzuconych mu czynów jest wysoce prawdopodobne. Przesłanka ogólna warunkująca możliwość zastosowania najsurowszego środka zapobiegawczego w postaci dużego prawdopodobieństwa popełnienia zarzucanych podejrzanemu czynów, określona w art. 249 § 1 k.p.k., została potwierdzona zebrany w sprawie materiałem dowodowym, na który składają się: zeznania świadków, dokumenty w postaci umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, umów kredytowych oraz rachunków bankowych, wyjaśnienia złożone przez współpodejrzanych w tym D. M., nadto wyjaśnienia samego podejrzanego.

Jako chybiony należy ocenić zarzut obrońcy, w którym podważa istnienie wszystkich przesłanek zarówno ogólnej jak i szczególnych, a jednocześnie wnosi o zmianę stosowanego środka zapobiegawczego na środek o charakterze wolnościowym. Należy wskazać, iż przesłanka ogólna z art. 249 § 1 k.p.k. stanowi podstawę stosowania wszystkich środków zapobiegawczych, a zatem stwierdzenie jej braku uniemożliwiłoby zastosowanie jakichkolwiek środków. W analizowanej sprawie toczy się postępowanie przygotowawcze, które jeszcze się nie zakończyło i istnieje konieczność przeprowadzenia wskazanych przez prokuratora czynności.

Prokurator we wniosku o przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania wskazał, iż ustalono, że podejrzany popełnił kilkanaście innych jeszcze przestępstw, gdzie modus operandi był identyczny - wykorzystanie tzw. „słupów”. Ujawnionym osobom przedstawiono zarzuty, a na podstawie ich wyjaśnień wydano postanowienie uzupełniające o przedstawieniu zarzutów w stosunku do P. K.. Trafnie zatem wskazano na obawę, że podejrzany pozostając na wolności może w bezprawny sposób wpływać na dalszy tok postępowania. Nadal bowiem aktualna jest przesłanka szczególna, która legła u podstaw zastosowania tymczasowego aresztowania wyrażona w art. 258 § 2 k.p.k.

Potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania przygotowawczego uzasadniona jest grożącą podejrzanemu surową karą, której górna granica za czyn z art. 286 § 1 k.k. wynosi 8 lat. Biorąc pod uwagę okoliczności opisanych w zarzutach zdarzeń, należało przyjąć, iż podejrzanemu, jeżeli zostanie uznany za winnego tych czynów, może zostać wymierzona surowa kara. Okoliczności te rodzą z mocy prawa domniemanie, że groźba wymierzenia surowej kary może skłaniać go do podejmowania działań zakłócających prawidłowy tok postępowania, a zastosowanie łagodniejszego środka zapobiegawczego nie wyeliminuje tej groźby.

Chęć uniknięcia kary pozbawienia wolności rodzi domniemanie, że podejrzany może utrudniać dalszy bieg prowadzonego postępowania.

Aktualne także są pozostałe przesłanki szczególne, które przywołał Sąd I instancji, wskazane w art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k.

Nie można bowiem stracić z pola widzenia faktu, iż podejrzany nie przebywał stale pod wskazanym adresem zamieszkania, co uzasadnia przyjęcie domniemania, iż na wolności podejmie próbę ukrywania się przed organami ścigania. Należy zgodzić się również z tym, iż zakres przestępnej działalności podejrzanego, działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami sprawia, że zasadna jest obawa bezprawnego wpływania na prawidłowy bieg postępowania karnego. Na tym etapie postępowania przygotowawczego zasadnym jest ograniczenie kontaktu z pozostałymi współpodejrzanymi, wyeliminowanie możliwości wpływania na nich, czy podejmowanie działań zmierzających do ustalania wspólnej linii obrony. Pozostając na wolności podejrzany może podejmować próby ustalania korzystnej dla siebie wersji zdarzeń i pomniejszania swojej roli w przestępnym procederze.

W celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania karnego zachodzi zatem konieczność dalszego stosowania wobec podejrzanego najsurowszego środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym, gdyż żaden inny środek nie byłby wystarczający.

Czas na jaki został przedłużony środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania nie jest nadmierny i powinien być wystarczający dla wykonania czynności zaplanowanych przez prokuratora.

Powyższe wskazuje, że jedynym środkiem zapobiegawczym, który może zagwarantować w sposób skuteczny prawidłowy tok prowadzonego postępowania w sprawie w stosunku do podejrzanego jest wyłącznie środek o charakterze izolacyjnym, albowiem żaden inny nie spełni w sposób dostateczny swojej funkcji.

Należy także wskazać, iż postępowanie przygotowawcze jest w toku, materiał dowodowy jest uzupełniany, a jego utrwalenie nastąpi dopiero przed Sądem w toku rozprawy.

Sąd Okręgowy w Łodzi nie dopatrył się aby w realiach przedmiotowej sprawy występowały szczególne podstawy do odstąpienia od tymczasowego aresztowania w stosunku do podejrzanego P. K., określone w art. 259 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe należało utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.